

Datum van inontvangstneming : 19/08/2014

Zaak C-347/14**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

18 juli 2014

Verwijzende rechter:

Verwaltungsgerichtshof (Oostenrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

26 juni 2014

Verzoekende partij:

New Media Online GmbH

Verwerende partij:

Bundeskommunikationssenat

(omissis)

Het Verwaltungsgerichtshof heeft (omissis) ten aanzien van het beroep dat New Media Online GmbH, gevestigd te Innsbruck, (omissis) heeft ingesteld tegen het besluit van de Bundeskommunikationssenat van 13 december 2012 (omissis) (andere partij in de procedure: de bondskanselier) betreffende de meldingsplicht van § 9, lid 1, van het Audiovisuelle Mediendienste-Gesetz (wet inzake audiovisuele mediadiensten – hierna: „AMD-G”), de volgende

beslissing

gegeven:

Overeenkomstig 267 VWEU worden aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende vragen ter prejudiciële beslissing voorgelegd:

1. Moet artikel 1, lid 1, sub b, van richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde

wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) aldus worden uitgelegd dat de vorm en de inhoud van een te beoordelen dienst kunnen worden geacht vergelijkbaar te zijn met televisie-uitzendingen indien dergelijke diensten ook door televisieomroepdiensten worden aangeboden die als massamedia kunnen worden beschouwd en bestemd zijn voor ontvangst door, en een duidelijke impact kunnen hebben op, een significant deel van het publiek?

(omissis)

[Or. 2]

2. Moet artikel 1, lid 1, sub a-i, van richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten) aldus worden uitgelegd dat voor de beoordeling van het hoofddoel van een aangeboden dienst in de elektronische versies van kranten kan worden uitgegaan van een onderdeel waarin hoofdzakelijk een verzameling korte video's ter beschikking wordt gesteld, die in andere onderdelen van de website van dit elektronische medium alleen ter aanvulling van schriftelijke bijdragen van de online-krant dienen?

Motivering:

I. Feiten en procedure

1. Verzoekster exploiteert op het internetadres <http://www.tt.com> de „Tiroler Tageszeitung Online” (de Tirolse online-krant). De schriftelijke bijdragen (zoals nieuwsberichten, berichten over sport en vrijetijdsthema's, enz.) aan deze elektronische kranteneditie worden op de website in sommige gevallen aangevuld door video's die boven de tekst worden weergegeven.

Op de webpagina die op <http://www.tt.com> kan worden opgeroepen bevindt zich ook een link met de naam „Video”, die naar het subdomein <http://video.tt.com> verwijst. De webpagina die via deze link kan worden opgeroepen, komt naar vormgeving overeen met de overige webpresentatie en beschikt over dezelfde algemene navigatie-elementen (inzonderheid de kop- en de voetbalk en het hoofdmenu). Op deze webpagina kunnen – ook met behulp van een catalogus – in totaal meer dan 300 video's worden opgeroepen. De beschikbare video's zijn redactioneel bewerkte berichten van variërende lengte (van ongeveer 30 seconden tot enkele minuten), bijvoorbeeld over lokale gebeurtenissen en evenementen, sportberichten, filmtrailers, knutselhandleidingen voor kinderen, straatinterviews over actuele onderwerpen, of door de redactie **[Or. 3]** geselecteerde video's van lezers. Het gaat om video's die bij de schriftelijke bijdragen in andere gedeelten van de website van verzoekster worden

weergegeven, maar ook om video's die niet direct verband houden met schriftelijke bijdragen.

2. Bij besluit van 9 oktober 2012 stelde het in eerste instantie bevoegde bestuursorgaan Kommunikationsbehörde Austria (hierna: „KommAustria”) vast dat verzoekster op het subdomein <http://video.tt.com/> („Video”) van haar website <http://www.tt.com> een audiovisuele mediadienst op aanvraag in de zin van § 2, punt 4 juncto punt 3, AMD-G aanbiedt die onder de meldingsplicht van § 9, lid 1, AMD-G valt.

Daarentegen vormde de overige webpresentatie op <http://www.tt.com> volgens KommAustria geen audiovisuele mediadienst als bedoeld in § 2, punten 3 en 4, AMD-G, zodat hiervoor geen meldingsplicht overeenkomstig § 9, lid 1, AMD-G gold.

KommAustria was in wezen van oordeel dat een audiovisuele mediadienst een dienst in de zin van de artikelen 56 en 57 VWEU moet zijn die door een aanbieder van mediadiensten onder diens redactionele verantwoordelijkheid wordt aangeboden met als hoofddoel de levering aan het algemene publiek van programma's ter informatie, vermaak of educatie via elektronische communicatienetwerken. Aan deze criteria is in casu voldaan. Anders dan verzoekster stelt, is niet duidelijk waarom de in het kader van een catalogus aangeboden, op zichzelf staande bijdragen met bewegende beelden en geluid niet als „programma's” dienen te worden beschouwd. De inhoud dient ter informatie, vermaak of educatie en is naar vorm en inhoud vergelijkbaar met televisie-uitzendingen. Buiten het feit dat zij om hetzelfde publiek wedijveren als televisieprogramma's, worden sportberichten in artikel 1, lid 1, sub b, van de richtlijn audiovisuele mediadiensten (hierna: „AVMD-richtlijn”) uitdrukkelijk genoemd. Aangezien ook de overige soorten content vergelijkbaar zijn met die in de opsomming van voorbeelden van programma's in artikel 1, lid 1, sub b, van die richtlijn, staat vast dat de genoemde audiovisuele content **[Or. 4]** als „programma's” moeten worden beschouwd. Met betrekking tot het hoofddoel van de levering van programma's stelde KommAustria dat het niet van doorslaggevend belang is hoe het gehele dienstenaanbod van een aanbieder van mediadiensten is samengesteld. Van doorslaggevend belang is veeleer de vraag of het audiovisuele aanbod een op zichzelf staande functie heeft en niet slechts als bijkomend of aanvullend element bij een aangeboden tekst dient. Voor zover het gaat om de webpagina <http://www.tt.com>, waarop - buiten de afdeling „Video” - sommige schriftelijke bijdragen door audiovisuele inhoud worden aangevuld, is dit niet het geval. Voor zover het echter gaat om het afdeling „Video”, waarin een catalogus van programma's in de zin van § 2, punt 30, AMD-G op aanvraag beschikbaar is, is er sprake van een op zichzelf staand aanbod met als hoofddoel de levering aan het algemene publiek van programma's ter informatie, vermaak of educatie, waarvan onafhankelijk van de rest van de website gebruik kan worden gemaakt en dat ook in deze vorm zou kunnen worden aangeboden als het niet in de overkoepelende website <http://www.tt.com> was ingebed.

3. Tegen de bij besluit van KommAustria vastgestelde kwalificatie van haar subdomein <http://video.tt.com/> als audiovisuele mediadienst op aanvraag heeft verzoekster beroep ingesteld bij de Bundeskommunikationssenat (de Oostenrijkse nationale raad inzake communicatie, een overheidsinstantie die als onafhankelijk arbitrageorgaan fungeert). Dit beroep werd bij besluit van 13 december 2012 afgewezen.

In zijn motivering van het besluit bevestigde de Bundeskommunikationssenat de juridische beoordeling door KommAustria. Voor de Bundeskommunikationssenat was niet inzichtelijk waarom de afzonderlijke, via de website van verzoekster op aanvraag beschikbare video's niet met televisie-uitzendingen te vergelijken zouden zijn. Integendeel, er kon noch naar inhoud noch naar vormgeving een verschil worden geconstateerd tussen deze video's en gewone, ook door lineaire televisiezenders verspreide programma's over nieuws en actualiteiten, cultuur, politiek, economie, amusement en vrijetijdsthema's, bioscoopfilms of sport. Evenmin is in de wettelijke regelingen een minimumduur voor programma's vastgesteld, zodat ook hieraan geen argument voor het standpunt van verzoekster kan worden ontleend. Voorts is ook aan het criterium voor het hoofddoel voldaan, temeer daar **[Or. 5]** verzoekster zelf heeft aangegeven dat het betrokken subdomein juist niet enkel een bijkomstig audiovisueel aspect vormt. Veeleer heeft verzoekster verklaard dat het hierbij gaat om redactioneel bewerkte berichten van variërende lengte over uiteenlopende themagebieden. De bijdragen zijn onderdeel van een op zichzelf staand subdomein dat uitsluitend is gereserveerd voor een aanbod van audiovisuele inhoud dat ook zonder schriftelijke bijdragen kan worden geconsumeerd. De presentatie en de inhoud van de op het betrokken subdomein op aanvraag beschikbare bijdragen bevestigen de beoordeling van KommAustria dat deze geen ondersteunende of ondergeschikte rol in de zin van een illustratie van een bepaalde tekst vervullen. De binnen het afdeling „Video” beschikbaar gestelde catalogus van programma's is een van het overige aanbod op de website <http://www.tt.com> onderscheiden, op zichzelf staand aanbod dat dan ook afzonderlijk moet worden beoordeeld en als audiovisuele mediadienst op aanvraag onderhevig is aan regulering.

4. Verzoekster stelde tegen dit besluit beroep in bij het Verwaltungsgerichtshof (federale bestuursrechter). Zij betwistte opnieuw dat de op het subdomein <http://www.tt.com> aangeboden dienstverlening als audiovisuele mediadienst op aanvraag moet worden gekwalificeerd.

In het bijzonder voert verzoekster aan dat het hoofddoel van de aangeboden dienst niet bestaat in de levering van programma's ter informatie, vermaak of educatie. De onder de rubriek „Video” op aanvraag beschikbare audiovisuele inhoud (korte videofilms) vormt volgens haar slechts een aanvulling van ondergeschikt belang op de website van verzoekster, die niet gericht is op het leveren van een audiovisuele mediadienst. Gezien het aanbod van de online-krant als geheel heeft die inhoud geen zelfstandige betekenis. Daarnaast kan het aanbod

alleen als audiovisuele mediadienst worden aangemerkt indien het naar vorm en inhoud vergelijkbaar is met televisie-uitzendingen. Dit is alleen het geval wanneer de impact van de aangeboden inhoud ten minste vergelijkbaar is met die van voor een groot publiek bestemde programma's of deze evenaart. [Or. 6] De door verzoekster beschikbaar gestelde korte videofilms voldoen volgens haar niet aan deze voorwaarde en zijn derhalve niet met televisie-uitzendingen te vergelijken.

5. Bij zijn beslissing op het door verzoekster ingestelde beroep moet het Verwaltungsgerichtshof de vraag beantwoorden of het betrokken aanbod moet worden beschouwd als audiovisuele mediadienst (op aanvraag) in de zin van 1 artikel 1, sub a, b en g, van richtlijn 2010/13/EU.

II. De relevante bepalingen van nationaal recht

DE §§ 2 en 9 van het Audiovisuellen Mediendienste-Gesetzes (omissis) (AMD-G) (omissis) bepalen onder meer:

„Definities

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

3. audiovisuele mediadienst: een dienst in de zin van de artikelen 56 en 57 VWEU die wordt geleverd onder de redactionele verantwoordelijkheid van een aanbieder van mediadiensten, met als hoofddoel de levering aan het algemene publiek van programma's ter informatie, vermaak of educatie via elektronische communicatienetwerken als bedoeld in § 3, punt 11, van het Telekommunikationsgesetz 2003. Hieronder vallen televisieprogramma's en audiovisuele mediadiensten;

4. audiovisuele mediadienst op aanvraag: een door een aanbieder van mediadiensten aangeboden audiovisuele mediadienst die de gebruiker de mogelijkheid biedt tot het bekijken van programma's op diens individueel verzoek en op het door hem gekozen moment op basis van een door de aanbieder van mediadiensten geselecteerde programmacatalogus (dienst op aanvraag);

[...]

30. programma: een afzonderlijk, op zichzelf staand onderdeel van een televisieomroepdienst of een audiovisuele mediadienst op aanvraag, bestaand uit een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, dat deel uitmaakt van een door een aanbieder van mediadiensten opgesteld schema of opgestelde catalogus vormt;

[...]

[Or. 7]

Diensten waarvoor een meldingsplicht geldt

§ 9. (1) Omroeporganisaties die niet onder de vergunningsplicht van § 3, lid 1, vallen, en aanbieders van mediadiensten op aanvraag moeten hun activiteiten uiterlijk twee weken voor het begin daarvan aanmelden bij de regelgevende instantie.”

III. De relevante bepalingen van Unierecht

In de onderhavige procedure is richtlijn 2010/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 10 maart 2010 betreffende de coördinatie van bepaalde wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in de lidstaten inzake het aanbieden van audiovisuele mediadiensten (richtlijn audiovisuele mediadiensten), PB L 95 van 15 april 2010, blz. 1, van doorslaggevend belang. Naast de punten 11, 12, 21, 22, 24, 28 en 69 van de considerans is artikel 1 van bijzonder belang. Zij luiden als volgt:

„(11) Het is noodzakelijk, teneinde concurrentievervalsing te voorkomen, de rechtszekerheid te vergroten, bij te dragen tot de voltooiing van de interne markt en het ontstaan van één enkele informatieruimte te vergemakkelijken, om voor alle audiovisuele mediadiensten, zowel televisieomroep (d.w.z. lineaire audiovisuele mediadiensten) als audiovisuele mediadiensten op aanvraag (d.w.z. non-lineaire audiovisuele mediadiensten), ten minste een basispakket van gecoördineerde voorschriften vast te stellen.

(12) De Commissie heeft op 15 december 2003 een mededeling aangenomen over de toekomst van het Europese audiovisuele regelgevingsbeleid, waarin zij benadrukt dat het regelgevingsbeleid in deze sector bepaalde algemene belangen dient te waarborgen, zoals de culturele verscheidenheid, het recht op informatie, mediapluralisme, de bescherming van minderjarigen en de bescherming van de consument, en de bewustwording en de mediageletterdheid, nu en in de toekomst, moet verhogen.

[...]

(21) Voor de toepassing van deze richtlijn dient de definitie van audiovisuele mediadienst alleen audiovisuele mediadiensten, televisieomroepdiensten of diensten op aanvraag, die massamedia zijn, te omvatten, dat wil zeggen, die bedoeld zijn voor ontvangst door, en een duidelijke impact kunnen hebben op, een significant deel van het publiek. Het bereik daarvan dient zich evenwel te beperken tot diensten als gedefinieerd door het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, waardoor het wel op alle vormen

van economische activiteit betrekking heeft, met inbegrip van die van openbare-dienstverleningsbedrijven, doch niet op activiteiten die in hoofdzaak niet-economisch zijn en niet concurreren met televisie-uitzendingen, zoals particuliere websites en diensten die bestaan in het leveren of verspreiden van audiovisuele inhoud die door particuliere gebruikers wordt gegenereerd om te worden gedeeld en uitgewisseld met groepen met gemeenschappelijke belangen.

(22) Voor de toepassing van deze richtlijn dient de definitie van audiovisuele mediadienst massamedia te bestrijken voor zover zij ter informatie, vermaak of educatie van het algemene publiek dienen, en dient zij audiovisuele commerciële communicatie te omvatten, maar geen betrekking te hebben op welke vorm van particuliere correspondentie dan ook, zoals e-mails die aan een beperkt aantal ontvangers worden gezonden. Onder de definitie dienen evenmin te vallen alle diensten waarvan het hoofddoel niet het aanbieden van programma's is, d.w.z. waarbij audiovisuele inhoud een zuiver bijkomstig aspect is en niet het hoofddoel van de dienst. Voorbeelden hiervan zijn websites die weliswaar audiovisuele elementen bevatten maar enkel en alleen ter ondersteuning, zoals grafische animaties, korte advertentiespots of informatie in verband met een product of niet-audiovisuele dienst. Om deze redenen dienen ook van de werkingssfeer van de richtlijn te worden uitgesloten kansspelen met een inzet die een geldwaarde vertegenwoordigt, waaronder loterijen, weddenschappen en andere gokdiensten, evenals onlinespelen en zoekmachines, doch niet uitzendingen gewijd aan gokken of kansspelen.

[...]

(24) Eigen aan audiovisuele mediadiensten op aanvraag is dat zij ,met televisie te vergelijken' zijn, dit wil zeggen dat zij wedijveren om hetzelfde publiek als televisie-uitzendingen, en dat vanwege de aard van, en wijze van toegang tot, de dienst de gebruiker redelijkerwijs kan veronderstellen aanspraak te kunnen maken op regulerende bescherming binnen het bestek van deze richtlijn. Derhalve moet, teneinde ongelijkheid op het gebied van vrij verkeer en mededinging te voorkomen, het begrip ,programma' dynamisch worden geïnterpreteerd, om rekening te houden met de ontwikkelingen op het gebied van televisieomroep.

[...]

(28) Het toepassingsgebied van deze richtlijn dient niet elektronische versies van kranten en tijdschriften te omvatten.

[...]

(69) Audiovisuele mediadiensten op aanvraag hebben het potentieel om televisieomroep gedeeltelijk te vervangen. Derhalve moeten zij, waar dit uitvoerbaar is, de vervaardiging en verspreiding van Europese producties

promoten om aldus een actieve bijdrage te leveren aan de bevordering van de culturele verscheidenheid. [...]

[Or. 9]

HOOFDSTUK I

DEFINITIES

Artikel 1

(1) In deze richtlijn wordt verstaan onder:

- a) ‚audiovisuele mediadienst’:
 - i) een dienst in de zin van de artikelen 56 en 57 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie die valt onder de redactionele verantwoordelijkheid van een aanbieder van mediadiensten, met als hoofddoel de levering aan het algemene publiek van programma’s ter informatie, vermaak of educatie via elektronische communicatienetwerken in de zin van artikel 2, onder a), van richtlijn 2002/21/EG. Bedoelde audiovisuele mediadiensten zijn hetzij televisie-uitzendingen als gedefinieerd in punt e) van dit lid hetzij audiovisuele mediadiensten op aanvraag als gedefinieerd in punt g) van dit lid;
 - ii) audiovisuele commerciële communicatie;
- b) ‚programma’: een reeks bewegende beelden, al dan niet met geluid, die een afzonderlijk element van een door een aanbieder van mediadiensten opgestelde schema of catalogus vormt en waarvan de vorm en de inhoud vergelijkbaar zijn met die van televisie-uitzendingen. Voorbeelden van programma’s zijn bioscoopfilms, sportevenementen, komische series, documentaires, kinderprogramma’s en origineel drama;

[...]

- g) ‚audiovisuele mediadienst op aanvraag’ (d.w.z. een niet-lineaire audiovisuele mediadienst): een door een aanbieder van mediadiensten aangeboden audiovisuele mediadienst die de gebruiker de mogelijkheid biedt tot het bekijken van programma’s op diens individueel verzoek en op het door hem gekozen moment op basis van een door de aanbieder van mediadiensten geselecteerde programmacatalogus;

[...]”

IV. Verwijzingsbevoegdheid

Het Verwaltungsgerichtshof is een rechterlijke instantie in de zin van artikel 267 VWEU waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep.

[Or. 10]

V. 1. Toelichting op de prejudiciële vragen

Wat betreft de relevante bepalingen van artikel 1, lid 1, sub a, b en g, van de AVMD-richtlijn is onomstreden dat verzoekster met de betrokken diensten een dienst in de zin van de artikelen 56 en 57 VWEU aanbiedt waarvoor zij redactioneel verantwoordelijk is en die beschikbaar worden gesteld aan het algemene publiek via elektronische communicatienetwerken als bedoeld in artikel 2, sub a, van richtlijn 2002/21/EG. Tevens staat vast dat de diensten dusdanig worden aangeboden dat de gebruiker de mogelijkheid heeft tot het bekijken van programma's op diens individueel verzoek en op het door hem gekozen moment op basis van een door verzoekster (de aanbieder van mediadiensten) geselecteerde programmacatalogus.

Het is evenwel de vraag of het hoofddoel van de – in punt I.1 omschreven – diensten bestaat in de levering van programma's ter informatie, vermaak of educatie. In dit verband moet de vraag worden beantwoord of de in het kader van een verzameling video's op de website geplaatste korte videofilms, die grotendeels ook in verbinding met actuele berichten in een online-krant kunnen worden opgeroepen, onder de definitie van „programma” in artikel 1, lid 1, sub b, van de AVMD-richtlijn kunnen vallen, en inzonderheid welke betekenis moet worden toegekend aan het criterium van de vergelijkbaarheid naar vorm en inhoud met televisie-uitzendingen. Daarnaast moet worden onderzocht of het hoofddoel van het aanbieden van deze video's in het kader van een elektronische versie van een krant los van het aanbod van de online-krant als geheel mag worden beoordeeld.

V. 2. De eerste prejudiciële vraag

De toepasselijkheid van de AVMD-richtlijn is onder meer afhankelijk van de vraag of de aangeboden video's als „programma's” in de zin van artikel 1, lid 1, sub b, van die richtlijn kunnen worden aangemerkt. In het onderhavige geval is het van belang of de omstreden verzameling video's, die door de gebruiker via een catalogus kunnen worden opgeroepen, voldoet aan het in de genoemde bepaling vastgestelde criterium dat de „de vorm en inhoud [ervan] **[Or. 11]** vergelijkbaar zijn met die van televisie-uitzendingen”. Ter verduidelijking verwijst artikel 1, lid 1, sub b, van de AVMD-richtlijn bij wijze van voorbeeld naar verschillende programma's die als vergelijkbaar kunnen worden beschouwd,

met name bioscoopfilms, sportevenementen, komische series, documentaires, kinderprogramma's en origineel drama. De opgesomde programma's worden gewoonlijk ook door middel van televisieomroepdiensten verspreid. Uit de opsomming van voorbeelden valt echter niet op te maken hoe andere methoden voor de beschikbaarstelling van audiovisuele inhoud moeten worden ingedeeld die – althans in deze vorm – niet voorkomen in de ‚klassieke‘ televisieomroep, maar op audiovisueel gebied een steeds grotere rol spelen. Dit geldt onder meer – net als in het onderhavige geval – voor de beschikbaarstelling van videofilms van korte duur, waarmee bijvoorbeeld korte sequenties op het gebied van (lokaal) nieuws, sport en amusement worden getoond. Dergelijke verzamelingen van korte videofilms worden – voor zover het Verwaltungsgerichtshof dit kan beoordelen – tot dusver gewoonlijk niet in televisie-uitzendingen getoond; op grond van nieuwe ontwikkelingen, vooral op het gebied van mobiele televisie, kan evenwel niet worden uitgesloten dat dergelijke nieuwe formaten ook door middel van televisieomroep (kunnen) worden verspreid (omissis).

Zoals in punt 24 van de considerans wordt uiteengezet, is het eigen aan audiovisuele mediadiensten op aanvraag dat zij „met televisie te vergelijken” zijn, dit wil zeggen dat zij wedijveren om hetzelfde publiek als televisie-uitzendingen, en dat vanwege de aard van, en wijze van toegang tot, de dienst de gebruiker redelijkerwijs kan veronderstellen aanspraak te kunnen maken op regulerende bescherming binnen het bestek van de AVMD-richtlijn. Derhalve moet het begrip „programma” dynamisch worden geïnterpreteerd, om rekening te houden met de ontwikkelingen op het gebied van televisieomroep.

Bij een dynamische interpretatie van het begrip „programma” bestaat de mogelijkheid om ook de in geding zijnde korte videofilms als „programma's” te kwalificeren. Bovendien is de vergelijkbaarheid met televisie klaarblijkelijk ook afhankelijk van de vraag of het betrokken aanbod dezelfde doelgroep heeft als televisieomroepdiensten **[Or. 12]** (en – overeenkomstig punt 69 van de considerans – het potentieel heeft om televisieomroep gedeeltelijk te vervangen) en of de gebruiker een regulerende bescherming kan verwachten zoals die door de AVMD-richtlijn wordt geboden. Een aanwijzing hiervoor biedt ook punt 21 van de considerans, volgens hetwelk de AVMD-richtlijn van toepassing dient te zijn op diensten die massamedia zijn, dat wil zeggen, die bedoeld zijn voor ontvangst door, en een duidelijke impact kunnen hebben op, een significant deel van het publiek.

Het Verwaltungsgerichtshof beseft dat de vraag of een te beoordelen dienst naar vorm en inhoud vergelijkbaar is met televisie-uitzendingen in de zin van artikel 1, lid 1, sub b, van de AVMD-richtlijn, per geval moet worden beantwoord. Er moet echter worden verduidelijkt, welke criteria bij deze beoordeling de doorslag geven.

Ongeacht de vraag of de betrokken diensten reeds op vergelijkbare wijze door middel van (bijvoorbeeld mobiele) televisie-uitzendingen worden verspreid,

dient te worden verduidelijkt welke betekenis moet worden toegekend aan de aanwijzing in punt 21 van de considerans dat alleen massamedia, die bedoeld zijn voor ontvangst door, en een duidelijke impact kunnen hebben op, een significant deel van het publiek, binnen de werkingssfeer van de richtlijn audiovisuele media dienen te vallen. Op grond hiervan zou kunnen worden overwogen om de toepassing van de AVMD-richtlijn zelfs uit te sluiten in gevallen waarin vergelijkbare programma's door middel van bepaalde televisie-uitzendingen worden verspreid die niet als massamedia in de zin van de definitie van punt 21 van de considerans dienen te worden aangemerkt.

Ook de aanwijzing in punt 24 van de considerans, volgens welke de vergelijkbaarheid met televisie berust op de omstandigheid dat de betrokken diensten wedijveren om hetzelfde publiek als televisie-uitzendingen, doet de vraag rijzen of het hierbij alleen om doelgroepen gaat die als significant deel van het publiek moeten worden beschouwd.

Het Verwaltungsgerichtshof gaat er voornamelijk van uit dat de te beoordelen dienst (naar vorm en inhoud) vergelijkbaar moet worden geacht met [Or. 13] televisie-uitzendingen indien soortgelijke diensten worden aangeboden door televisieomroepdiensten die kunnen worden beschouwd als massamedia in de zin van de definitie van punt 21 van de considerans van de AVMD-richtlijn. Aangezien er tot dusver geen rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie is die een antwoord op deze vraag biedt, stelt het Verwaltungsgerichtshof de eerste vraag van het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing.

V. 2. De tweede prejudiciële vraag

Punt 28 van de AVMD-richtlijn verduidelijkt dat elektronische versies van kranten en tijdschriften niet binnen de werkingssfeer van de AVMD-richtlijn dienen te vallen. Zoals in punt 22 van de considerans nader wordt toegelicht, zorgt het criterium van het hoofddoel van artikel 1, lid 1, sub a, van de AVMD-richtlijn er bovendien voor dat de AVMD-richtlijn geen betrekking heeft op diensten waarbij audiovisuele inhoud een zuiver bijkomstig aspect is en niet het hoofddoel van de dienst.

In de onderhavige zaak moet de webpresentatie van de elektronische versie van een krant worden beoordeeld. Schriftelijke bijdragen aan deze online-krant worden gedeeltelijk aangevuld door korte videofilms, en de toezichthoudende instantie stelt zich op het – onbestreden en door het Verwaltungsgerichtshof onderschreven – standpunt dat de beschikbaarstelling van video's slechts een aanvullende functie vervult en niet als audiovisuele dienst dient te worden aangemerkt. Daarnaast biedt deze online-krant de gebruiker echter ook de mogelijkheid om via een link naar een subdomein en dus een webpagina te surfen waar de te beoordelen korte videofilms aan de hand van een catalogus kunnen

worden opgeroepen. De toezichhoudende instantie heeft deze dienst in afwijking van het standpunt van verzoekster los van de overige website van verzoekster beoordeeld en als audiovisuele mediadienst op aanvraag gekwalificeerd.

Uit de AVMD-richtlijn komt niet duidelijk naar voren of bij de kwalificatie van een dienst als audiovisuele mediadienst in het licht van [Or. 14] het „hoofddoel” ervan, inzonderheid bij elektronische versies van kranten, rekening moet worden gehouden met het gehele dienstenaanbod van de aanbieder, of dat de beoordeling van een afzonderlijk deel van dat aanbod is toegestaan. De doelstelling van de AVMD-richtlijn, die voornamelijk ook uit de aangehaalde punten van de considerans blijkt, pleit er volgens het Verwaltungsgerichtshof voor dat ook een gedeelte van het totale aanbod kan worden gekwalificeerd als audiovisuele mediadienst indien het betreffende gedeelte op zichzelf beschouwd voldoet aan de voorwaarden van artikel 1, lid 1, sub a, van de AVMD-richtlijn. Anders zou een aanbieder door uitbreiding van zijn dienstenaanbod de mogelijkheid hebben om diensten waarvan mag worden verwacht dat zij onder de regulerende bescherming krachtens deze richtlijn vallen, te onttrekken aan de werkingssfeer ervan.

Het Verwaltungsgerichtshof gaat er vooralsnog van uit dat voor de beoordeling van het hoofddoel van een aangeboden dienst in elektronische versies van kranten kan worden uitgegaan van een onderdeel waarin – zoals in het onderhavige geval – hoofdzakelijk een verzameling korte video’s ter beschikking wordt gesteld, die in andere onderdelen van de website van dit elektronische medium alleen ter aanvulling van schriftelijke bijdragen van de online-krant dienen. Aangezien er ook met betrekking tot deze vraag tot dusver geen rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie is, stelt het Verwaltungsgerichtshof de tweede vraag in het kader van het verzoek om een prejudiciële beslissing.

Wenen, 26 juni 2014

[Handtekening, aantekeningen]